

Емилиян Станев
Горска приказка

Край една горска поляна, обрасла с рядка трева и билки, се издигахме грамаден бук. Неговото стъбло, подобно на колона от сив мрамор, се извиваше високо над останалите дървета и се губеше във величествена корона от клони. Могъщи корени, като дебели смокове, впити в земята нашироко, поддържаха и хранеха това чудесно дърво, най-високото в цялата гора. Сутрин, когато изгрееше слънцето, лъчите му докосваха най-напред върха на бука и после слизаха надолу към другите дървета.

Твърди сивокафяви гъби и лишеи бяха израсли по сенчестата страна на бука, резедав мъх, нежен като коси на русалка, висеше по долните клони, из които се издуваха чворове, прилични на ръбове от стари рани. Под короната на бука тъмнееше малка хралупа и всяка пролет и есен над нея се появяваха меки бисерносиви гъби, натрупани на гроздове, защото някога дървото беше боледувало.

От няколко години насам в долните клони на бука две чинки свиваха своето гнездо. Те събираха от самото дърво изсъхнал мъх, развлачена от слънцето и дъждовете кора и сухи лишеи, с които виеха кръгло като топка и здраво гнездо. То висеше над една тънка вейка и мъчно можеше да се различи от чворовете и мъха по клоните на бука.

От ранна сутрин до късна вечер мъжката чинка пееше възторжена и звънка песничка. Тя напомняше трели на славей. В нежната сянка на могъщото дърво като в чудесен шатър от златистозеленикава коприна, из който играеха слънчеви петна и капки, мъжката чинка пееше, издигнала глава, и розовата ѝ гушка трептеше и се издуваше. Черните ѝ очички блажено примижаваха и човек можеше да види с просто око как символеникавата ѝ опашка потрепва в ритъма на сърцето ѝ. Далече из гората отекваха нейните весели чуруликания и се смесваха с песните на другите птици. През това време женската чинка току-що бе измътила седем бледогълбови яйца, малки като лешници.

От време на време на бука кацваше кълвач и пълзеше по кората му, кацваше див гълъб или ястреб, но никоя от тия птици не забелязваше гнездото на чинките. Дори мравките, които лазеха по короната на дървото, не бяха го открили, макар че го търсеха, за да изядат живи голите и слепи птиченца, притиснати в неговото топло дъно, покрито с перца и мъх. Чинките живееха спокойно и букът ги закриляше с листата си.

Една нощ, когато юнското небе изпращаше над върховете на гората бледата светлина на своите дребни сребристи звезди, а дивите цветя на полянката разтваряха чашките си и пълнеха въздуха с благоухания, през гората мина златка. Безшумна като сянка, златката диреше плячка, защото беше гладна. Тя се катереше ловко по дърветата и като обдушваше

край себе си с плоската си муцунка, прехвърляше се от дърво на дърво. Звездната светлина едва-едва се отразяваше по лъскавата ѝ козина, а тънките ѝ нокти оставяха върху кората на дърветата едва забележими убождания.

Така златката достигна бука, погледна нагоре и подуши стеблото. Заедно с миризмите на билки и на гнила ланшна шума зверчето усети и миризма на хралупа. То се метна на бука и пропълзя нагоре. В хралупата нямаше нищо освен загнила дървесина и сухи листа, които есенните ветрове бяха навели в нея. Златката я отмина и продължи да лази по напречните клони на бука.

Никоя от птичките не я усети. Мъжката чинка спеше на един клон над гнездото, мушнала глава под крилото си, прилична на топчица мъх, а женската, притиснала с гърди голите и слепи птиченца, беше разтворила крилцата си да пази рожбите си от влагата и росата. Тя също спеше с отметната към гърба глава в една неудобна поза, която само майките могат да понесат.

Златката претърсваше клоните един по един. Тя знаеше от опит, че птичките предпочитат ниските клони, понеже там са запазени повече от вятъра. Освен това беше чувала песните на мъжката чинка. Тя стъпи на клона, в чиито вейки към неговия край висеше гнездото, и като се пазеше да не го разклати, бавно запълзя по него. Женската чинка се събуди. Без да промени своето положение, тя отвори очи и в тях за миг се отрази звездната светлина. Върхът на клона вече се огъваше. Златката се мъчеше да се закрепил и да достигне вейката, на която бе прикрепено гнездото. Женската чинка виждаше очите на зверчето, които фосфоресцираха като две горящи синкавозелени бездни, но продължаваше да лежи над пиленцата, защото майчината любов е по-силна от смъртта.

Изведнъж златката се метна, сграбчи гнездото в лапите си, откъсна го и падна с него на един клон. Там тя заби тънките си като шила зъби в чинката, която изписка. После зверчето изяде птичката и голите пилета бавно, без да бърза, както ядат котките...

Мъжката чинка се събуди, но остана на своето място безпомощна и спяпа. Тя издаде няколко тихи и жални звука и дълго време не можеше да се успокои.

Щом се нахрани, златката стана ленива и безразлична. Зверчето се вмъкна в хралупата на бука, помърка и заспа. Листата на бука успокоително шептяха, сякаш шумяха далечни води. Дребните звезди пак така лееха мътната си светлина над тъмната гора. Мъжката чинка отново мушна глава под крилото си и пак заприлича на топка мъх.

Когато се разсъмна и между гората заигра синкавата светлина на утрото, чинката се събуди и потърси гнездото. Вейката, на която то бе прикрепено, висеше безпомощно. Гнездото се търкаляше в корените на бука, а долу по рядката трева бяха полепнали сивозеленикавите перушинки.

Дълго време мъжката чинка жално писука и с тревожно вдигната глава се послуша дано чуе гласа на своята другарка.

Гората се пробуждаше безкрайна и необятна. Хоризонтът над планината пламтеше от напирания изгрев и първите лъчи на слънцето, както всякога, докоснаха върха на бука. Огнени и портокалови петна заиграха по неговата сребриста кора. Грамадното дърво се нежеше. Неговите копринени пазви се разлюляха. Жадно поемайки слънчевите лъчи, отгоре надолу затрептяха и зашумяха хилядите коприненомеки листа, сякаш букът се смееше с радостни тръпки...

Чинката се спусна на полянката и като клъвна няколко семенца и червеи, кацна отново на бука. Там тя стоя дълго време замислена и неспокойна, но когато песните на другите птици изпълниха отвред гората, запя и тя...

КРАЙ

© Емилиян Станев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9135>]